

Owen trebuia să știe.

Știa deja, dar trebuia să știe într-un mod care putea fi dovedit. Într-un mod care îi putea convinge pe alții, inclusiv pe bunicii lui, de nevinovăția tatălui său. Sistemul judiciar făcuse o eroare, iar publicul nu se sinchisise. Tatăl lui ajunsese la închisoare, învinuit de o crimă pe care n-o săvârșise, și murise din cauza unei apendicite banale înainte ca Owen să-și ia rămas-bun. Așa că acum rămăsese în seama lui să afle ce se petrecuse de fapt în noaptea jafului de la bancă.

Se gândea că Javier o să-nțeleagă. Deveniseră prieteni încă din clasa a treia, de când viața lui Owen devenise un iad. Ce-i drept, după ce terminaseră școala primară și începuseră liceul, nu mai fuseseră apropiați, dar Owen credea că mai putea conta pe Javier.

— Așadar, o să vii cu mine? întrebă.

Ieșiseră din liceu și stăteau de vorbă în curtea din lateralul clădirii, lângă un suport pentru biciclete gol, cu vopsea cojită. Trei prieteni de-ai lui Javier, niște băieți pe care Owen nu-i cunoștea, stăteau deoparte, privindu-i și vorbind între ei.

— Nu știu, spuse Javier.

— Nu știi?

Javier nu răspunse. Se mulțumea să-l privească fix.

— Haide. Tu te pricepi la chestiile astea tehnice mai bine decât mine. Mai bine decât oricine.

Owen se uită pieziș la prietenii lui Javier.

— Chiar dacă nimeni altcineva nu știe asta, eu o știu și o știi și tu.

Și Javier aruncă o privire către prietenii săi. De când îl abordase Owen, cu câteva minute în urmă, ca să-i explice planul său, nu zâmbise, nu râsese și nu-și schimbase expresia dură a feței. Javier care stătea în fața lui nu părea să fie același băiat pe care-l știa, pe care-l cunoscuse după ce tatăl îi ajunsese la închisoare, iar el și mama lui se mutaseră la părinții ei. Alt cartier. Altă școală. Alți huligani care să-l bată...

— O să mă gândesc, spuse Javier. Acum trebuie să plec. Îi întoarse spatele, gata să se îndepărteze.

— O s-o faci? întrebă Owen.

Javier se uită peste umăr.

— Ce să fac?

— Să te gândești la ceea ce-am discutat.

— Am spus că da.

Și Javier plecă.

Owen îl urmări alăturându-se grupului său. Nu putea fi sigur că Javier e prieten cu tipii aceia, cu genul de băieți de care-l apăra cândva pe el. Odată ajuns lângă ei, ceilalți îl priviră întrebători, indicându-l pe Owen, iar Javier se mulțumi să ridice din umeri și să clatine din cap.

Owen n-avea idee nici care mai erau preocupările lui Javier, nici cum, în numai câțiva ani, se transformaseră din cei mai buni prieteni în doi străini. La fel se întâmplase și cu mama lui. El crezuse că moartea tatălui său, de la care trecuseră trei ani, o să-i apropie mai tare, dar, în realitate, erau insule separate și se îndepărtau din ce în ce mai mult. Deriva continentală fusese treptată, de neoprit și bogată în cutremure.

Owen ieși din curtea școlii și se îndreptă spre casa bunicii. Indiferent dacă Javier îl însoțea sau nu, hotărâse să meargă acolo în noaptea aceea. N-avea de ales. Totul depindea de el.

Trebuia să știe.

Când deschise ușa, bunica lui stătea în fotoliul din camera din față, uitându-se la televizor, la o emisiune-concurs, de genul celor difuzate cu mult înainte de nașterea lui Owen. La intrarea băiatului, motanul bunicii, Gunther, îi sări din poală, înfigându-și probabil ghearele în coapsele ei prin rochie, pentru că bătrâna scânci și zvâcni scurt. Gunther mieună și se apropie țațoș, cu coada în sus, ca să se frece de piciorul lui Owen. La rândul lui, băiatul se aplecă și scărpină motanul după ureche.

— Bună, bunico.

— Bună, răspunse ea, dând mai încet televizorul care umplea încăperea de aplauze. Cum a fost la școală?

— Bine.

— Ce note ai luat?

— La fel ca ieri.

— Nu sunt destul de bune. Trebuie să apreciezi importanța educației. Doar nu vrei s-o sfârșești ca taică-tău.

Owen auzea asta foarte des. Fraza aceasta era ca un tren de marfă condus cu violență și încărcat cu toate contrazicerile, lacrimile, replicile șuierate și țipetele date ca răspuns unul altuia în toate discuțiile dintre bunicii și mama lui la care trăsesse el cu urechea pe durata procesului și în timpul scurs de atunci. Bunicii îi urâseră tatăl încă dinainte de a se căsători cu mama lui, iar acum îi detestau cu atât mai mult amintirea. Tatăl lui Owen ajunsese să fie țațul lor

ispășitor, o fantomă care putea fi oricât de groaznică își doreau ei, învinuită pentru orice. Pentru absolut orice.

Owen învățase destul de repede că nu trebuie să apere stafia. Dar nici n-avea de ce s-o facă. Pentru că năluca aceea nu era tatăl lui. Și toată lumea avea să afle cât de curând.

— O să mă străduiesc să iau note mai bune, spuse. Unde e bunicul?

— Afară, în spate. Cred că lucrează la o mașină de tuns iarba. I-ar prinde bine dacă l-ai ajuta.

Owen se abținu să strâmbe din nas. Bunicul lui n-avea niciodată nevoie de ajutor pentru nimic, ceea ce însemna că probabil voia să-i vorbească despre ceva. Se temea de asta, dar știa că era inevitabil, așa că dădu din cap.

— Mă duc să văd, spuse.

Traversă camera de zi, cu covorul ei vechi, care fie era imun la tot ce însemna pată, fie era atât de bine îngrijit, încât bunicii nu puteau să motiveze costul înlocuirii lui, și cu tablourile în ulei pictate de bunica, asortate cu pereții tencuiți, de culoare bej. Ajuns în bucătărie, înșfăcă o portocală din bolul cu fructe așezat pe blatul din melanină imaculat, apoi ieși pe ușa cu plasă de țânțari, care se deschise cu un scârțâit și se închise în urma lui, trântindu-se zgomotos. Curtea, mică și atât de migălos îngrijită, încât părea artificială, însemna un covor din iarbă deasă, de forma unei amibe, înconjurat de straturi de flori și de tufe. Câțiva portocali și avocado creșteau lângă gardul înalt de aproape doi metri care marca hotarul imperiului bunicii.

Owen merse prin spatele casei, pe poteca pavată cu cărămizi, până în avanpostul bunicului său, atelierul despre care nu-și aducea aminte să fi fost numit vreodată garaj, deși asta era de fapt. Înăuntru, cu un singur tub fluorescent legănându-i-se deasupra capului, bunicul stătea aplecat

asupra unei mașini vechi de tuns iarba. Purta salopetă de dril uzată, pe care o avea de când era Owen țânc.

— Pe asta o vinzi? întrebă Owen.

— Nu. Doar o repar. E a familiei Egerton, din josul străzii.

— O să le ceri bani?

— Nu. Dar probabil că-mi vor plăti oricum.

— Bunica ar zice că s-ar cuveni să-i plătească ea, fiindcă te țin ocupat.

— De unde știi că nu-i plătește? zise bunicul chicotind.

Owen mușcă din coaja portocalei ca s-o despică, simțindu-i amăreala, apoi își înfipse în ea vârfurile degetelor și începu s-o descojească, în timp ce sucul picura pe jos.

— Nu-mi murdări podeaua, zise bunicul.

Owen crezuse întotdeauna că într-un loc numit atelier poți lăsa sucul de portocală să picure pe podea, dar bunicul lui nu avea un astfel de atelier, acolo nu găseai niciodată scule, echipamente sau sticle cu chimicale altundeva decât la locurile lor.

— Te-a întrebat bunica ce note-ai luat?

— Da.

— Deci nu trebuie să te mai întreb și eu?

Owen aruncă în coșul de gunoi coaja portocalei.

— S-ar zice că tocmai ai făcut-o.

Bunicul își desprinsese privirea de mașina de tuns iarba.

— Într-adevăr.

Se ridică ținând în mână o componentă a mașinii și se îndreptă spre masa de lucru de lângă peretele opus, unde o cositori stând cu spatele la nepotul său.

— L-am văzut zilele trecute pe vechiul tău prieten. Cum îl cheamă? Javier?

— Da.

Owen mănca o felie de portocală. Nimerise una dulce.

— N-a mai fost pe la noi de ceva vreme.

Băiatul nu răspunse. Luă o altă înghițitură de portocală.

— Mai sunteți prieteni?

— Oarecum. Nu chiar.

— Nu mi-au plăcut prea mult băieții cu care era. Golani.

— De unde știi?

— Pur și simplu mi-am dat seama.

— Asta sună, cumva, a discriminare. Javier nu face parte din nicio bandă.

— Sper că nu. Mi s-a părut întotdeauna un copil bun.

Owen mănâcă ultimele felii de portocală, mânjindu-se de suc pe bărbie.

Bunicul stătea tot cu spatele, lucrând la piesa mașinii de tuns iarbă.

— Sper că te ții departe de indivizii ăia, da?

— Ei, haide, bunicule...

— Voiam doar să fiu sigur. Cartierul ăsta nu mai e ce-a fost când ne-am mutat aici eu și bunica ta. A continuat să fie un loc destul de decent până în copilăria mamei tale, până în ultimii ei ani de liceu.

Atunci îl cunoscuse mama lui Owen pe tatăl lui, dar bunicul nu spusese asta, deși băiatul știa că o gândește.

— Sunt bătrân și încăpățânat. Nu m-aș muta nicidecum altundeva. Dar n-aș fi ales cartierul ăsta ca loc în care să te crească mama ta. Nu l-aș mai alege.

— Nu fac parte din nicio bandă.

— Știu.

— Atunci de ce vorbim despre asta?

Bunicul se întoarse, cu lumina tubului fluorescent reflectându-i-se în creștetul chel.

— Pur și simplu vreau să fii prudent. Ai cincisprezece ani. Știi mai multe despre puștani din ziua de azi decât crezi tu. E ușor să fii atras pe-o cale greșită. Simți dorința să aparții unui grup. La început crezi că poți să ții totul sub

control și, până s-apuci să-ți dai seama ce se petrece, te trezești într-o situație urâtă.

Cam așa se petreceau lucrurile ori de câte ori stătea în atelierul bunicului. Bătrânului i se oferea prilejul să lucreze la el de parcă ar fi fost un motor. Însă Owen știa că avea intenții bune. La fel și bunica. Numai că se înșelau în privința multor lucruri.

— Numai să... Bunicul clătină din cap și se întoarce din nou către masa de lucru. Numai să fii prudent. Ai teme de făcut?

— Le-am făcut la școală.

— Perfect. Atunci poți învăța în avans.

— Școala e o bandă de alergat. Cum ai putea s-avansezi pe banda de alergat?

Bunicul râse iarăși.

— Inteligent băiat. Du-te în camera ta și învață.

Owen zâmbi și plecă, se întoarce pe aleea de cărămizi și intră pe ușa din spate. Înăuntru, descoperi că bunica închisese televizorul și se dusese în bucătărie, unde lângă un castron mare se aflau câțiva morcovi feliați și un morman de legume încă întregi.

— Cum merge treaba în atelier? întrebă ea.

— De minune, răspuse Owen. Și tu crezi că fac parte dintr-o bandă?

— Își face griji pe bună dreptate. O grămadă de băieți cuminți din împrejurimi s-au lăsat influențați de prieteni nepotriviți. E greu de uitat ce s-a-ntâmplat cu taică-tău.

— Da, tu și bunicul aveți grijă să nu uit. Owen se pregăti să plece. Mă duc în camera mea.

Femeia lăsă cuțitul jos.

— Pur și simplu nu vrem s-ajungi tu așa.

Owen nu răspuse, pentru că, dacă ar fi deschis gura, și-ar fi făcut singur necazuri. Se îndepărtă, traversă camera

de zi și porni pe coridor, către camera lui. Odată ajuns, împinse cu piciorul niște haine care-i stăteau în drum, ca să poată închide și încuia ușa. Rămase locului vreo două minute, răsufând greu, cu privirea în tavan.

Știa că tatăl lui nu fusese întotdeauna perfect. Avusese ceva necazuri în liceu, se făcuse vinovat de furt din magazine și de vandalism, însă nimic foarte grav. Nimic care să-i compromită viața de adult. Maturizându-se, abandonase definitiv astfel de îndeletniciri. Omul pe care-l cunoscuse Owen muncea din greu și cinstit și, fără să fi absolvit o facultate, reușise să-și mute familia într-o suburbie cu copaci pe marginile străzilor, cu biciclete în fața curților cu gazon și cu câte două mașini pe aleea din fața casei. Însă bunicii lui Owen nu-i recunoscuseră niciodată meritele pentru asta. Ei îl văzuseră întotdeauna doar pe derbedeul din liceu și, după ce fusese arestat, lunile din timpul procesului nu fuseseră decât un prelungit *Vezi? Noi am avut mereu dreptate*, adresat mamei lui Owen.

Însă nu avuseseră dreptate. Nici ei, nici judecătorul, nici jurații.

Owen traversă încăperea către computerul său și se aruncă pe scaunul biroului, răsturnând turnul de cutii de apă minerală goale de lângă monitor. Contase pe Javier ca să se asigure că tehnologia era sigură, fără riscuri, dar Javier nu apăruse, ceea ce însemna că trebuia să se descurce singur. Își aprinse computerul lovind o tastă, apoi începu să caute online, citind despre Corporația Abstergo, despre Animus, despre ceva numit Helix și despre consolele de jocuri demențial de scumpe. Numai că totul era în limbaj corporatist, lustruit de departamentul de relații cu publicul până la o strălucire care lua ochii fără să spună de fapt nimic. Află ceva mai mult de pe câteva forumuri de discuții, unde dominau avertizările și vorbăria bombastică a paranoicilor

despre o conspirație mondială din care făcea parte Abstergo. Dar ce corporație mondială *nu* era amestecată în nicio conspirație? După părerea lui, asta reprezenta esența jocului.

După ceva timp, consumat de alte căutări fără rezultat, o auzi pe mama lui întorcându-se de la centrul de fotocopiere unde lucra. Owen auzi ușa de la intrare, vocea ei înăbușită venind din camera de zi, unde stătea de vorbă cu bunica, și, câteva minute mai târziu, o bătaie în ușa camerei sale.

Își închise *browser*-ul.

— Intră.

Mânerul ușii zăngăni.

— Ușa e încuiată.

— Oh, scuze. Băiatul sări de pe scaun, se repezi la ușă și o deschise. Uitasem.

— E totul în regulă?

Mama lui stătea pe coridor îmbrăcată în cămașa polo albastră a uniformei, cu părul strâns la spate și brăzdat, poate, de ceva mai multe fire cărunte decât în ziua precedentă.

— Da, e bine, răspunse el. De ce?

— Bunica mi-a spus că ai avut o discuție cu bunicul.

Owen ridică din umeri.

— De fapt, nu s-a deosebit cu nimic de toate celelalte pe care le-avem o dată sau de două ori pe săptămână.

— Cred c-a fost într-adevăr tulburat când l-a văzut pe Javier.

Owen își dădu ochii peste cap.

— Nu face parte din nicio bandă.

— OK. Femeia își ridică palmele, pe care se vedeau urmele roșii ale unor tăieturi proaspete făcute de muchiile colilor de hârtie. Dacă spui tu... Dar, știi, e bine că bunicii tăi își fac griji.

— A, da?

— Înseamnă că țin la tine.

Owen se îndepărtă de ușa, se trânti pe pat și se întinse pe spate, cu mâinile la ceafă.

— Eu n-aș zice exact așa.

Mama intră în cameră.

— Dar cum ai zice?

— Aș spune că țin să nu jefuiesc și eu o bancă, la fel ca tata.

Mama se opri brusc, de parcă s-ar fi izbit de un zid invizibil.

— Nu vorbi așa!

— E ceea ce gândesc ei.

— Dar nu asta am vrut să spun. Doar să... nu vorbești așa.

— De ce nu? Și tu crezi același lucru. Sau cel puțin nu-i mai contrazici când aduc ei vorba.

— Owen, te rog. Nu pot..., dar se întrerupse și se uită spre ușa.

— Nu contează. Băiatul închise ochii. Așa e.

Mama rămase neclintită un minut, după care o auzi traversând camera, pășind printre haine și peste ambalajele gustărilor lui și închizând ușa în urma ei.

În aceeași seară, târziu, după cină și spălarea vaselor, Owen își auzi mama ducându-se la culcare în camera de lângă a lui și, la scurt timp după asta, bunicul își târșâi picioarele pe coridor. Se mai scuseră două ore până când bunica amuți râsetele și cântecele plecticoase, la saxofon, din talk-show-urile de la ore târzii și se retrase în dormitor. Atunci Owen se ridică din pat, încă purtându-și hainele de zi, își puse un hanorac și se furișă afară din cameră. Ușa din față făcea prea mult zgomot, așa că ieși prin spate, având

grijă să nu lase ușa cu plasă de țințari să se trântască în urma lui.

Era o noapte rece și cele câteva pagini de ziar căzute pe stradă fluturau în vânt. Bunicii lui se îngrijeau de curte și de casă, astfel că păreau desprinse dintr-o ilustrată, dar mulți vecini de-ai lor n-o făceau. Unii își udau peluzele, așa că se umpluseră de buruieni. Alții nu și le udau, așa că se umpluseră de praf. Asfaltul de pe trotuar crăpase și se deformată încă dinainte de a se muta Owen acolo, însă nimeni nu-l reparase între timp și, dacă nu cunoșteai locul, pe întuneric aveai toate șansele să te-mpiedici.

Owen alergă după ultimul autobuz de pe ruta din apropiere, îl prinse și, nu după mult timp, privea prin propria imagine reflectată în geam străzile pe care trecea, îndreptându-se către adresa dată de Monroe. Dar nu era adresa unei case, ci doar a unui loc de lângă câteva fabrici și depozite de la marginea orașului. Schimbă autobuzul de două ori, descureându-se din fericire doar cu cele care circulau toată noaptea, apoi merse pe jos încă un kilometru și jumătate ca să ajungă la destinație, dincolo de blocuri de locuințe acoperite de graffiti și de magazine închise, cu vitrinele întunecate.

Porțiunea de parc industrial în care ajunsese în cele din urmă părea abandonată, cu lacăte pe uși, ferestre sparte și spațiile înguste dintre clădiri năpădite de buruieni. Felinarele răzlețe mânjeau locul cu pete de lumină galbenă ca voma.

Owen tocmai începea să se-ntrebe dacă Monroe nu-și bătuse cumva joc de el când zări autobuzul parcat într-un loc întunecos.

Vehiculul nu semăna cu cele care-l aduseseră până acolo. Era vechi, cu aripile roților largi și, între ele, cu o capotă proeminentă, rotunjită, cu grila lată, înclinată de-a lungul părții din față, ceva ce doar un colecționar ar fi preferat,

dacă ar fi colecționat cineva autobuze clasice. Fusesse vopsit maro și toate ferestrele erau camuflante, dar, cumva, nu părea abandonat, ca tot ce-l înconjură.

În spatele lui, pietrișul scrașni sub pași și Owen se răsuci brusc.

— Liniștește-te, spuse Javier. Eu sunt.

Purta un hanorac alb și-și ținea mâinile în buzunare.

Owen răsufală ușurat.

— Ai venit.

— M-am gândit mult înainte să iau o hotărâre.

— Mulțumesc. Owen îi arată autobuzul. Aici e.

— Ești sigur? îl întrebă Javier. Că vrei să te joci cu ADN-ul tău? Cu creierul tău?

— Da. Trebuie să aflu. În plus, alți colegi de-ai noștri au făcut-o deja.

— Așa am auzit și eu. Și Monroe ți-a zis c-o să meargă?

— N-am avut timp să intrăm în amănunte. Mi-a spus doar să vin să ne-ntâlnim aici.

Javier ridică din umeri.

— Atunci hai să vedem.